

Výbuch sopky St. Helens (USA) v překvapivých souvislostech

- editor007 | 7. června 2024

USA: 18. května 1980 došlo na symetrickém kuželu sopky k nejlépe dokumentované erupci v lidské historii. Za jediný den vychrlila sopka do atmosféry 520 miliónů tun popílku a uvolnila mnohonásobně větší množství skleníkových plynů, než vyprodukovalo lidstvo svou činností za celou dobu existence.

Sedm geologických zázraků u hory St. Helens

Dále popsanych sedm divů je sedm geologických událostí, následků erupce v roce 1980. Protože se udály náhle, geologicky vzato prakticky v jediném okamžiku, vzdorují evolučnímu myšlení, které připisuje těmto útvarům stáří miliónů let.

1. Hory změněné k nepoznání za deset hodin

Mohutné zemětřesení způsobilo sesuv severní stěny do údolí. Tím se uvolnil obrovský vnitřní tlak a došlo k erupci. Počáteční výbuch zničil téměř 600 čtverečních kilometrů lesa - za pouhých 8 minut.

Erupce pak pokračovala až do večera, přičemž uvolněná energie se vyrovnala 20 000 atomovým bombám svrženým na Hirošimu. V průběhu prvních 9 hodin jednoduše zmizela čtvrtina vrcholu, celý střed hory a vznikl obrovský kráter v podobě podkovy. Hluboké údolí bylo zasuté, na dno jezera klesla 76 metrů silná vrstva usazenin a řeku, která předtím odnášela vody ze severní a severozápadní strany, pochoval nános silný 46 metrů. Celá kouzelná horská oblast se během devíti hodni změnila v ohavnou mrtvou pouštinu.

2. Kaňony vytvořené za 5 měsíců

V prvních pěti měsících po erupci se v bahně a magmatu vytvořily dva kaňony a vznikla tak odtoková ramena pro tříkilometrový kráter. Hlavní rameno, „Strmý Kaňon“, je místy hluboký více jak 200 metrů. Na východ od něj leží kaňon „Loowit“. Koryta obou kaňonů sahají do hloubky 30 metrů v pevné skále. V každém kaňonu dnes teče jen potůček. Typické evoluční vysvětlení zní, že potoky tvoří kaňony milióny let. V tomto případě víme, že kaňony vznikly velmi rychle a až pak se v nich objevil pramen.

3. Poušť vytvořená za pět dní

Masivní kamenná lavina odnesla z vrcholu hory St. Helens obrovské množství ledu a sněhu a pochovala je v hlubokém údolí na severu. Během jediného dne se zde pak nahromadila desetimetrová vrstva popela s teplotou 300 stupňů. Když žhavý popel rozpustil sníh a led v údolí a přeměnil je na páru, následné parní exploze vytvořily krátery místy hluboké až 38 metrů. V době vzniku měly kolmé stěny, než se gravitací zřítily a vytvořily se dolíky a malá údolí, které jsou jedním z charakteristických rysů topografie badlands (pouště vytvořené erozí, například ve státě Utah). Je proto možné, že badlands v USA vznikly při katastrofické události a následné sopečné činnosti.

4. Geologické vrstvy vytvořené za tři hodiny

Třetí erupce, 12. června 1980, přinesla 8 metrů silnou vrstvu nánosů, která geology udivila. O uložených geologických vrstvách se tradičně tvrdí, že proces jejich usazování probíhal velmi dlouhou

dobu, Přesto se v průběhu jedné noci, zejména mezi 21. a 24. hodinou, nahromadilo a ukázkově uložilo víc než 100 vrstev. Zatím co lehký materiál rychle vystoupal až do výšky 14 kilometrů, z kráteru začaly jedna za druhou vyletovat vlny těžších nánosů a padaly dolů severní stěnou do údolí pod horou. Vznikaly tak nové a další vrstvy usazenin. Tyto vrstvy o síle od jednoho centimetru až po více než metr se vytvořily během několika sekund až minut.

Pozoruhodné je, že se tato směsice ze žhavého popela a sopečného prachu od sebe oddělily a vytvořily dokonale definované vrstvy hrubých a jemných částic. Podobné tenké vrstvy se vyskytují jako „tapeats“ ve Velkém kaňonu. Tapeats jsou nejspodnější vrstvy usazenin vytvořených z pískovce. Podle konvenčního vysvětlení se tyto vrstvy nahromadily pomalou sedimentací během mnoha let.

5. Říční koryto vytvořené za 9 hodin

Při erupci 18. května zavalil sesuv půdy řeku i s cestou k jezeru Spirit vrstvou vysokou v průměru 50 metrů. Taky zavalil většinu dalších vodních toků v oblasti údolí Upper Toutle o rozloze 60 čtverečních kilometrů a ucpal východ z údolí. Po dobu 22 měsíců tam neexistovala pro vodu žádná cesta k Tichému Oceánu.

Dne 19. května 1982 rozpustil sopečný výbuch spousty sněhu, které se v zimě nahromadily v kráteru. Voda se smísila s volným materiálem na svahu sopky a došlo k obrovskému sesuvu bahna. Během devíti hodin si pak bahno nepozorovaně vyřízlo ucelený systém koryt ve většině údolí a otevřelo vodě novou cestu k Tichému oceánu. Přinejmenším tři z těchto koryt jsou hluboká přes 30 metrů. Mnoho vody (nebo bahna) dokáže rychle vytvořit to, co by troše vody (nebo bahna) trvalo věčnost.

6. Ponořené dřevo vypadá za 10 let stejně, jako v místech mnoha jiných prastarých pralesů

Při erupci byly do jezera Spirit splaveny miliony stromů. Během let se postupně dostatečně napily vodou, aby klesly ke dnu. 10% těchto stromů dodnes tvoří husté kořenové dřevo, takže stromy klesaly ke dnu kolmo a jejich kořeny rychle pokrývaly další nánosy, které neustále padaly do jezera. Dnes vypadají jakoby vyrostly a zemřely tam kde jsou, jako les vyrůstající na lese po celou věčnost.

Podobné formace existují i jinde, například v Specimen Ridge (Yellowstone, Utah). Geologové tam kdysi objevili zkamenělý prales „zakořeněný“ v 27 rozdílných vrstvách a došli k závěru, že objevili 27 po sobě následujících pralesů. Podle oficiálního tvrzení „je v sopečné skále, z níž se skládá tato hora, uloženo 27 vrstev zkamenělých pralesů starých 50 milionů let.“

Pravda je ovšem jiná. Vědci si uvědomili, že úkaz na jezeře Spirit dokonale vysvětluje, co se stalo v Specimen Ridge. Stromy plující po jezeře postupně nasákly vodou a klesaly dnu, což se jeví jakoby šlo o mnohonásobné pralesy rostoucí jeden na druhém. Takto se údajně 50 milionů let stará formace se mohla snadno vytvořit během pouhých několika let, plus roků potřebných k fosilizaci dřeva (100 až 1000 let).

7. Nový model rychlejší tvorby uhlí

Tématem disertační práce Dr. Stevena Austina (Univerzita Penn State) byl model tvorby uhlí, vycházející z jeho výzkumu uhelných vrstev ve státě Kentucky. Geologové odedávna užívají modelu močálů a v něm hniající vegetace v procesu trvajícím více než 100 let. Austin to považuje za nesmysl. Důvodem je struktura uhlí, která je stejně hrubá tak jako kůra zuhelnatělých stromů, zatímco struktura vegetace hniající v močálech je jemná. Hniající vegetace v močálech také obsahuje kořenový materiál, zatímco uhlí ne. Dodnes se nenašla žádná vegetace z močálů, která by se alespoň částečně přeměnila na uhlí.

Austin představil vlastní model – vodní katastrofou vytržené stromy z milionů hektarů lesa se propletly jako koberec. Tyto „koberce“ pluly po oceánu nad dnešním Kentucky, narážely do sebe a

odpadávala z nich vodou nasáklá kůra, která klesala na dno. Pozdější sopečná činnost pak dodala potřebné teplo a tlak, poslední přísady, jichž vědci použili při simulované výrobě uhlí v laboratoři. Výsledkem byly bohaté uhelné sloje a doktorát pro Austina.

Pouhých 10 měsíců po erupci, která smetla do jezera Spirit obrovské množství vegetace, včetně miliónů stromů, našel Dr. Austin plovoucí stromy zbavené kůry. Dno jezera místy pokývala až metrová vrstva stromové kůry, promísená s ostatní vegetací a usazeninami. Dodnes tento materiál zůstává v podobě pomalu hnijící formě. Ale jakmile by nějaká následná katastrofa dodala potřebnou teplotu a tlak, veškerý dřevní materiál by se rychle změnil v uhlí. Výzkum Dr. Austina naznačuje, že dosavadní teorie o tvorbě uhlí vyžadující milióny let je velmi pochybná.

Pro některé čtenáře mohou být výše uvedené informace těžko přijatelné. Třeba si říkáte - můžeme připustit, že skleníkový efekt způsobený CO₂, kterého atmosféra průměrně obsahuje mizivých 0,04%, je metafyzický nesmysl založený pouze na pochybných matematických modelech, jež byly vytvořeny „na zakázku“ (politizace vědy) novodobého klimanáboženství. Ale zpochybňovat vědní obor, jakým je geologie?!

Věda je obecně v mnoha případech založena na axiomech. Pokud vědci nejsou ochotni o těchto axiomech diskutovat, stanou se z axiomů církevní dogmata a z vědy se pak stane náboženství. Neochota polemizovat se většinou zdůvodňuje tím, že již v dané věci bylo dosaženo vědeckého konsenzu a neexistuje tedy důvod proč a o čem se bavit.

Ale co když je opravdu všechno jinak, jak tvrdí geolog RNDr. Ivo Novosad? Co když je historie lidstva ve skutečnosti naší fantastickou minulostí? Zatím to však vypadá, že si kapříci svůj rybník nevypustí a do žádného zpochybňování vědeckého konsenzu se pouštět nebudou. Změna nastane, až touha po poznání pravdy bude silnější než vlastní ego, strach a pohodlí komfortní zóny. To se týká nejen samotných vědců, ale i „řadových“ občanů. Ve výsledku by měly být všechny vědecké teorie systematicky přehodnocovány na základě nových poznatků. I kdyby to přineslo některým lidem a společností řadu více či méně bolestivých komplikací, pro společnost jako celek by to znamenalo skutečný pokrok.

Profesor Antonín Svoboda - významný český vědec a zakladatel oboru výpočetní technika v Československu

Níže uvedený text jsem převzal z článku Ing. Petra Golana, CSc., který popisuje Svobodův místy až neuvěřitelně dobrodružný život. V plném znění jej naleznete [zde](#).

Dnešní mladá generace obdivující vymoženosti soudobé elektroniky a výpočetní techniky mnohdy ani netuší, že díky Svobodovi patřilo bývalé Československo ve výpočetní technice kdysi ke špičce v oboru.

Antonín Svoboda se narodil 14. 10. 1907 v Praze v rodině středoškolského učitele a již v dětství se projevila jeho mimořádná všestrannost a talent. Zajímala jej matematika, fyzika, ale i hudba, literatura, psychologie a cizí jazyky. Po maturitě v roce 1926 strávil prázdniny ve Francii, kde se naučil plyně francouzsky. Po prázdninách začal studovat elektrotechnický obor Vysoké školy strojího a elektrotechnického inženýrství na Českém vysokém učení technickém v Praze. Po složení státní závěrečné zkoušky ukončil studia v roce 1932 jako elektrotechnický inženýr. V té době jej již velmi zajímala také fyzika a proto od roku 1931 začal souběžně studovat tento obor na Karlově univerzitě.

V roce 1935 přijal Svoboda místo asistenta na katedře matematiky Vysoké školy strojího a elektrotechnického inženýrství ČVUT v Praze. V roce 1936 obhájil svou disertační práci, která se týkala využití tenzorového počtu při návrhu elektrických sítí. V témže roce byl povolán k výkonu

základní vojenské služby, což mu zabránilo v dokončení druhé disertace na Karlově univerzitě. V armádě se dostal společně s astronomem Vladimírem Vandem k výzkumné skupině, která vyvinula novou koncepci zaměřovače pro dělostřelectvo. Svobodovy znalosti matematiky a mechaniky přispěly k úspěšné a originální konstrukci zaměřovače rozhodující měrou. Když pak po mnichovské zradě došlo na podzim 1938 k obsazení československého pohraničí, rozhodlo se velení armády vyslat Antonína Svobodu a Vladimíra Vanda do Paříže, kde měli zaměřovač dokončit pro použití ve francouzské armádě. Antonín Svoboda odcestoval 26. 3. 1939 i se svou manželkou do Paříže. Po svém příjezdu do Francie se Svoboda hlásil na francouzském Ministerstvu obrany, které již mezitím obdrželo plány na konstrukci protiletadlového zaměřovače od československé tajné služby diplomatickou cestou. Zanedlouho po Svobodovi přicestoval do Paříže i Vladimír Vand. Oba byli jmenováni ministerskými poradci pro výrobu prototypu zaměřovače. Dne 1. 9. 1939 vypukla válka a v této nelehké situaci se Svobodovým 6. prosince téhož roku narodila dvojčata. Ze dvou chlapců však přežil jen jeden. Dostal jméno Tomáš a v dospělosti se stal úspěšným hudebním skladatelem v USA.

V roce 1940 pak ještě Svoboda pracoval na speciálním zařízení pro korekci chyb gyrokompasu ponorek. Avšak dříve, než stihl zařízení dokončit, obešli Němci Maginotovu linii, vtrhli do Francie a Svobodovi i Vladimír Vand museli rychle uprchnout. Francouzská zpravodajská služba jim vystavila rozkaz, který je opravňoval k nalodění na britský křižník kotvící u Bordeaux. Museli urazit asi 400 km na kolech, protože jiný dopravní prostředek nebyl k dispozici. Svoboda při tom vezl v košíku nemluvně a Vladimír Vand jel na dvoukole s paní Svobodovou, která neuměla na kole jezdit. Pozn. aut. - takový malý český Tour de France. Když konečně dorazili do přístavu a našli loď, která je měla odvézt do Anglie, ukázalo se, že britský důstojník řídící nalodování, nehodlá francouzský rozkaz akceptovat. Utečencům nezbylo nic jiného, než pokračovat v cestě na jih ke španělským hranicím. Tam narazili v jednom přístavu na jednotku československých dobrovolníků, kteří se chystali k nalodění a přepravě do Anglie. Ti byli ochotni vzít Antonína Svobodu a Vladimíra Vanda s sebou. Předpisy však nedovolovaly, aby s nimi cestovala paní Svobodová s dítětem. Padlo tedy rozhodnutí, že pojedou jen Vladimír Vand a vezme s sebou plány zaměřovače, které byly po celou dobu útěku na jih ukryty v rámu jednoho z kol. Při nalodování však velící důstojník Vandovi nedovolil vzít kolo na palubu, a tak kolo i s výkresy muselo být pohřbeno na dně přístavu. Ke vši smůle si ještě Vladimír Vand zapomněl vzít své doklady od Antonína Svobody, takže byl po přistání v Británii zatčen jako potenciální špion. Trvalo dost dlouho, než se mu podařilo prokázat svou totožnost a dosáhl propuštění. (I další Vandova životní dráha byla zajímavá. Zmiňme jen, že jeho výzkum v oblasti roentgenové difrakce molekul pomohl při objevu šroubovicové struktury DNA.)

Svobodovi se na tandemu museli po velkých útrapách vrátit zpět do Toulouse, kde jim zpravodajská služba vystavila nový rozkaz a pomohla jim dostat se do Marseille. V Marseille pobývali v utajení několik měsíců a stále se jim nedařilo sehnat víza a dostat se ze země. Chtěli jet do Spojených států a jedinou možností, jak se tam dostat, bylo přes Lisabon ...

Po několikaměsíčních útrapách se Svobodovi nakonec všichni šťastně shledali v New Yorku. Svoboda tam již několik týdnů před příjezdem manželky získal zásluhou Čechoameričana a newyorského podnikatele Rudolfa Jelinka místo jako vedoucí inženýr u firmy ABAX Corporation. Ta měla zájem o výrobu protiletadlového zaměřovače. Mexičtí majitelé firmy však nebyli pro vládu USA dostatečně důvěryhodní a po vstupu Spojených států do války 11. 12. 1941 přišli o vojenské dotace a museli stavbu prototypu zastavit. To bylo pro Svobodu zklamáním, na druhou stranu však díky vývoji prototypu nabytých zkušeností a řadu svých nápadů patentoval.

Možná proto si jej všimli v Massachusetts Institute of Technology (MIT), odkud dostal nabídku ke spolupráci. Svobodovi se přestěhovali do Cambridge na předměstí Bostonu a Svoboda začal pracovat v Radiation Laboratory MIT. Na MIT se v té době pracovalo na řadě vojenských projektů. Jedním z nich byl vývoj radarového zaměřovače pro řízení protiletadlové palby, kvůli němuž byl Svoboda na MIT přizván ke spolupráci. Zde mohl naplno uplatnit zkušeností nabytých u firmy ABAX a přispět

svými tvůrčími schopnostmi k řešení složitých problémů. Svou metodologii návrhu kloubových mechanismů, které byly použity k řešení analogových výpočtů při řízení palby, popsal v knize *Computing mechanism and linkages* (McGraw-Hill, New York 1948), která patří k prvním knihám o výpočetní technice. Během svého působení v MIT dostal Svoboda jedinečnou příležitost seznámit se s právě vznikajícími zárodky budoucích analogových a číslicových počítačů. Svoboda se ocitl v mimořádně tvůrčím prostředí. Měl možnost se setkávat a diskutovat s takovými osobnostmi, jako byli tvůrci prvního diferenciálního analyzátoru Vannevar Bush a Samuel Caldwell, se zakladatelem kybernetiky Norbertem Wienerem, či hlavním konstruktérem jednoho z prvních číslicových počítačů Mark 1 Howardem Aikenem z Harvard University.

Svoboda přispěl svým dílem k úspěšnému dokončení prototypu radarového zaměřovače, který byl nainstalován na amerických válečných lodích a pomohl nemalou měrou k záchraně lidských životů při náletech japonských letadel na americké křižníky. Za svou práci byl Antonín Svoboda po válce po zásluze oceněn v roce 1948 americkou vládou, která mu udělila vyznamenání Naval Ordnance Development Award. Stal se tak prvním Čechem, který toto vyznamenání získal.

Po skončení 2. světové války se Svoboda vrátil do Československa a pracoval opět jako asistent na katedře matematiky Vysoké školy strojního a elektrotechnického inženýrství ČVUT v Praze. V roce 1947 podnikl společně s profesorem Zdeňkem Trnkou studijní cestu do Velké Británie a Spojených států. Společně navštívili řadu špičkových pracovišť, které se zabývaly vývojem počítačů, a setkali se s řadou světových odborníků, jako byli Alan Turing, Maurice Wilkes, Ralph Philips, Howard Aiken aj. Na Columbia University měli příležitost se seznámit s děroštitkovými stroji z produkce firmy IBM. To mělo zásadní vliv na další Svobodovo profesní zaměření.

V únoru 1947 proběhlo habilitační řízení na ČVUT v Praze a Antonín Svoboda byl po peripetiích jmenován docentem. Koncem roku 1947 se bývalý německý podnik Rheinmetal Werke změnil na národní podnik ARITMA a Svoboda byl požádán, aby tam vedl vývoj děroštitkových strojů. Nabídku přijal a založil v Aritmě vývojovou laboratoř. Pod jeho vedením zde byl mj. vyvinut kalkulační děrovač T-50, který umožňoval provádět základní aritmetické operace s čísly vyděrovanými na děrných štítcích. Za vývoj děroštitkových zařízení dostal Svoboda v roce 1953 státní cenu.

Antonín Svoboda však i nadále pracoval na vysoké škole, kde zavedl výuku nového předmětu s názvem *Matematické stroje*. Tento předmět přednášel až do začátku šedesátých let. Později po něm převzali tyto přednášky jeho aspiranti Miroslav Valach a Jiří Klír. V roce 1950 přešel Svoboda do Ústředního ústavu matematického, který tehdy vedl vynikající matematik, profesor Eduard Čech. Ten jmenoval Antonína Svobodu do čela nově založeného oddělení matematických strojů. Po vzniku Československé akademie věd v roce 1952 byl Čechův ústav do ní začleněn. Oddělení matematických strojů bylo v roce 1953 transformováno na samostatnou Laboratoř matematických strojů a později, v roce 1955, na Ústav matematických strojů s vlastním rozpočtem a s cílem postavit první československý samočinný počítač. Svoboda se stal jeho prvním ředitelem.

Na koncepci reléového číslicového počítače s názvem SAPO (SAmočinný POčítač) pracoval Svoboda s několika spolupracovníky již od roku 1947. Tento počítač měl některé unikátní vlastnosti. Byl to historicky první počítač na světě, který lze zařadit do kategorie počítačů odolných vůči poruchám. Měl tři nezávislé aritmetické jednotky a správnost výsledku byla určována na principu majority. Tato architektura byla tehdy nutná, protože počítač SAPO obsahoval nejméně 7 000 relé, jejichž spolehlivost byla nevalná. Princip třimodulární redundance byl pak použit až o mnoho let později v USA při kosmických letech a v leteckém průmyslu.

Vývoj počítače SAPO byl dokončen v roce 1957. Počítač pak byl provozován v budově ústavu na Loretánském náměstí až do roku 1961, kdy v něm vyhořel jeden panel. V té době byl již v úzké spolupráci se Svobodovým prvním vědeckým aspirantem Janem Oblonským rozběhnut vývoj

elektronického počítače nové generace EPOS 1 (Elektronický Počítač Samočinný), proto bylo rozhodnuto SAPO již neopravovat.

Také počítač EPOS vynikal některými unikátními řešeními, jež předběhla svou dobu. Hardware byl modulární. Byl použit princip multiprogrammingu s přerušením a vnitřním i vnějším sdílením času (timesharing). Počítač by dekadický, číslice byly kódovány v kódu 2 z 5 a slova uložená v paměti byla doplněna kontrolním součtem, takže všechny jednociferné chyby bylo možné automaticky opravit. Další prioritou bylo použití kódu zbytkových tříd při aritmetických operacích sčítání a násobení. Autorem této myšlenky byl Svobodův aspirant Ing. Miroslav Valach, CSc. Vývoj elektronických prvků probíhal podle vzpomínek Jana Oblonského pod vedením Zdeňka Korvase. Alois Marek ověřil parametry diodové logiky a její napájení katodovými sledovači. Bohumír Šrámek sestrojil jednobitový paměťový prvek a regenerátor signálu, Zdeněk Brunclík pracoval na paměťových registrech na podkladě niklových zpožďovacích linek, Vladimír Bubeník se zabýval vývojem obrazovkového číslicového displeje a systémového ovládacího stolu. Vlastimil Vyšín vyvinul feritovou paměť a Václav Chlouba navrhl magnetickou bubnovou paměť.

Po zahájení vývoje EPOSu se Ústav matematických strojů stal v roce 1958 oborovým výzkumným ústavem Ministerstva strojírenství a byl přejmenován na Výzkumný ústav matematických strojů (VÚMS). V podezřivé atmosféře 50. let 20. století se stal Svoboda pro své styky se západem nespolehlivým a byl z funkce ředitele ústavu sesazen. Přesto nadále vedl společně s Janem Oblonským vývoj elektronického počítače EPOS I i tranzistorového počítače EPOS II a stihl vyškolit celou řadu svých nástupců a pokračovatelů. Návrh EPOSu II byl dokončen v roce 1964, ale A. Svoboda byl v té době již rozhodnut k emigraci. V létě 1964 využila jeho rodina a rodina jeho spolupracovníka a přítele Miroslava Valacha příležitosti odcestovat na dovolenou s Čedokem do Jugoslávie. Odtud se jim pak za poněkud dobrodružných okolností podařilo uprchnout do Rakouska. V nemalé míře při tom Svobodovi pomohlo jeho válečné vyznamenání. Celkem snadno se dostal přes Německo do Spojených států a získal tam dobré zaměstnání u firmy General Electric. Svobodu s Valachem v krátké době následovali kolegové Vyšín a Šrámek s rodinami a dalších cca 40 pracovníků VÚMS. Všichni našli ve Spojených státech dobré uplatnění a s povděkem dodnes vzpomínají na to, co je Svoboda naučil.

Antonín Svoboda se stal v roce 1968 profesorem informatiky na kalifornské univerzitě UCLA a učil tam až do svého odchodu do penze v roce 1977. V roce 1975 navštívil jako americký občan Prahu kvůli svým patentům a krátce se také setkal s pracovníky VÚMS, jimiž byl vřele uvítán. Zemřel o 5 let později v Portlandu v americkém státě Oregon po výbuchu sopky St. Helens dne 18. 5. 1980. Na jeho počest byla na budově bývalého VÚMSu na Loretánském náměstí umístěna v roce 1997 pamětní deska. V roce 1997 bylo profesorovi Antonínu Svobodovi také uděleno prestižní ocenění IEEE Computer Society za pionýrskou práci vedoucí k rozvoji výzkumu počítačů a za návrh a konstrukci počítačů SAPO a EPOS. V roce 1999 si na svého významného rodáka vzpomněla i jeho vlast. Dne 28. října 1999 udělil prezident Václav Havel profesorovi Antonínu Svobodovi in memoriam medaili Za zásluhy I. stupně.

Drtivá většina české veřejnosti nemá o prof. Svobodovi ani ponětí (na rozdíl o mnohdy morálně pokřivených „celebritách“). Změna může nastat např. tím, že o něm natočí ČT poutavý film a ministerstvo školství zahrne Svobodovo životní dílo do učebních osnov. Národní sebevědomí by mělo být posilováno nejen pomíjivými úspěchy našich sportovců, ale především oslavou významných lidí, kteří tvořili nebo tvoří svou práci skutečně hodnoty (i nemateriální povahy). A to v případě bývalého Československa, ale i současné České republiky, zdaleka není prof. Svoboda osamoceným zjevem.

[ZDROJ](#) / [ZDROJ](#)